



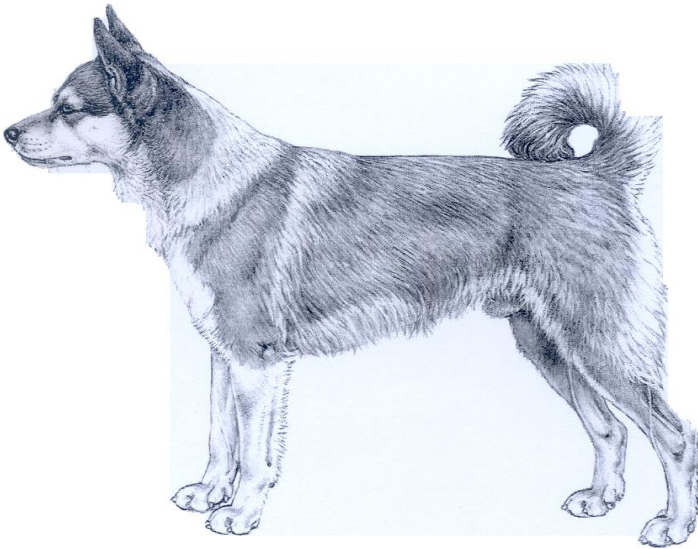
Suomen Kennelliitto-
Finska Kennelklubben ry

Ryhmä: 5

FCI:n numero: 265
Hyväksytty: FCI 22.2.2012
Kennelliitto 5.6.2012

LUNNIKOIRA
(NORSK LUNDEHUND)
Alkuperämaa: Norja

1/4



Pohjoismainen Kennelunioni
Dansk Kennel Klub
Hundarektarfélag Islands
Norsk Kennel Klub
Suomen Kennelliitto – Finska Kennelklubben
Svenska Kennelklubben



KÄYTTÖTARKOITUS: Erikoislaatuisten rakenteellisten ominaisuuksiensa ansiosta tämä rotu soveltuu erityisesti lunninmetsästykseen vuonojen ja rannikoiden jyrkillä kallioseinämillä.

FCI:N LUOKITUS: Ryhmä 5 pystykorvat ja alkukantaiset koirat
Alaryhmä 2 pohjoiset metsästyspystykorvat
Käyttökoetulosta ei vaadita

LYHYT HISTORIAOSUUS: Lunnikoira on ikivanha merilintujen (erityisesti lunnin) metsästykseen käytetty rotu, kotoisin Norjan rannikoilta. Vaikka rodun tarkka iänmääritys on vaikeaa, löytyy jo yli 400 vuoden takaa kuvauksia lunnien metsästykseen käytetyistä koirista. Lunnikoira oli erittäin tärkeä Norjan rannikon asukkaille. Sen rakenne on ainutlaatuinen: sillä on ylimääräisiä, täysin toimintakykyisiä varpaita, sen kaula pystyy taipumaan taakse selkää vasten, se pystyy sulkemaan korvansa ja sen eturaajat ovat erityisen taipuisat. Näiden ominaisuuksien ansiosta lunnikoira pystyy kiipeämään lähes pystysuoria seinämiä ja ryömimään lunnien ahtaisiin, mutkaisiin pesäkoloihin ja tuomaan linnut sieltä ulos elävinä.

Talviaikana Norjan rannikkoseudulla lunninliha oli merkittävä osa ruokavaliota, ja lintujen höyhenet joko käytettiin peittojen ja tynnyjen täytteiksi tai myytiin ulkomaille. Nykyaikaiset metsästysmenetelmät ja väestön väheneminen pohjoisilla rannikoilla aiheutti myös lunnikoiran lukumäärän vähenemisen. Værøyn syrjäisellä saarella Måstadissa asukkaat kuitenkin metsästäivät edelleen lunnikoirilla ja pitivät yllä vanhoja perinteitä. Maailmansotien välillä muutamia lunnikoiria lähetettiin eräälle herra ja rouva Christielle Etelä-Norjaan, ja näitä koiria käytettiin myös jalostukseen.

Maailmansotien välisenä aikana penikkatauti tuhosi lähes koko lunnikoirapopulaation, mutta Christiet ja Værøyn asukkaat yhdessä muutamien uusien kasvattajien kanssa onnistuivat pelastamaan rodun sukupuutolta. Nykyisin lunnin on suojeltu lintulaji eikä lunnikoiria enää voida käyttää alkuperäiseen tarkoitukseensa, mutta se on erittäin arvostettu osa Norjan kulttuuriperintöä.

YLEISVAIKUTELMA: Pieni, suorakaiteen muotoinen pystykorva, notkea ja melko kevytrakenteinen; selvä sukupuolileima.

KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE: Valpas, tarmokas ja eloisa.

PÄÄ: Selväpiirteinen, keskileveä ja kiilamainen.

Kallo: Hieman kaareutunut, selkeät kulmakaaret.

Otsapenger: Selvästi erottuva, mutta ei liioiteltu.

Kuono: Kiilamainen ja keskipitkä, kuononselkä hieman kupera.

Leuat / purenta: Leikkaava purenta on toivotuin, mutta tasapurenta ja lievä alapurenta hyväksytään. Välihammaspuutokset kummankin leuan molemmilla puolilla hyväksytään.

Silmät: Hieman vinoasentoiset, eivät ulkonevat. Väriltään kellanruskeat, pupillin ympärillä on tummempi kehä.

Korvat: Kolmionmuotoiset, keskikokoiset, tyvestä leveät, pystyasentoiset ja hyvin liikkuiset. Koira pystyy vetämään korvaruston kokoon niin että ulkokorva laskeutuu ja taittuu aivan erityisellä tavalla, joko taaksepäin tai suorassa kulmassa ylöspäin, sulkien samalla korvakäytävän.

KAULA: Kuiva, keskipitkä ja melko voimakas; kaulassa on kohtuullisen tuuhea kauluri.

RUNKO: Suorakaiteen muotoinen.

Ylälinja: Suora.

Selkä: Vahva.

Lantio: Hieman viisto.

Rintakehä: Pitkä ja keskileveä, kohtuullisen syvä ja tilava, ei tynnyrimäinen.

Alalinja ja vatsa: Vatsaviiva on hieman ylösvetäytynyt.

HÄNTÄ: Keskikorkealle kiinnittynyt, keskipitkä ja tuuheakarvainen mutta ei viirimäinen. Asenoltaan joko loivasti selän päälle kaartunut tai riippuva. Hännänpää ei saa olla liian tiiviisti selän päällä eikä sivulle putoava.

RAAJAT

ETURAAJAT:

Yleisvaikutelma: Kohtuullisesti kulmautuneet.

Kyynärvarret: Suorat.

Etukäpälät: Soikeat ja hieman ulospäin kääntyneet. Käpälässä on vähintään kuusi varvasta, joista viiden tulee koskettaa maata. Kummassakin käpälässä on kahdeksan polkuanturaa. Käpälän sisäreunan kahdesta varpaasta toinen on kolmi- ja toinen kaksinivelinen ja niiden lihas- ja jännerakenteen johdosta käpälä näyttää kiinteältä.

TAKARAAJAT:

Yleisvaikutelma: Takaraajojen asento on hieman ahdas.

Reidet: Vahvat ja lihaksikkaat.

Polvet: Kohtuullisesti kulmautuneet.

Sääret: Vahvat ja lihaksikkaat.

Takakäpälät: Soikeat ja hieman ulospäin kääntyneet. Käpälässä on vähintään kuusi varvasta, joista neljän tulee koskettaa maata.

Seitsemän polkuanturaa, joista keskimäinen suuri päkiä on kasvanut yhteen kahden sisimmän varpaan polkuanturoiden kanssa. Koiran seistessä tasaisella alustalla sen paino jakautuu tasaisesti polkuanturoille.

LIIKKEET: Kevyet ja joustavat. Kiertävät etuliikkeet ja hieman ahtaat takaliikkeet ovat tyypilliset rodulle.

KARVAPEITE

Karva: Peitinkarva on tiheää ja karheaa, aluskarva pehmeää. Karva on lyhyttä päässä ja raajojen etupuolella, runsaampaa kaulurissa ja reisien takaosassa sekä hännässä, mutta häntä ei ole viirimäinen.

Väri: Punaruskeasta kellanruskeaan, jossa enemmän tai vähemmän mustat karvanvärjet, aina valkoisin merkein; valkoinen tummin laikuin. Täysikasvuissa koirilla peitinkarvan musta sävytys on tavallisesti runsaampaa kuin nuorilla.

KOKO JA PAINO

Säkäkorkeus: Urokset 35–38 cm

Nartut 32–35 cm

Paino: Urokset n. 7 kg

Nartut n. 6 kg.

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellä mainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen ja sen vaikutukseen koiran terveyteen ja hyvinvointiin.

HYLKÄÄVÄT VIRHEET:

- Vihaisuus tai liiallinen arkuus.
- Selvästi epänormaali rakenne tai käyttäytyminen.

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittynyttä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.

Jalostukseen tulee käyttää vain toiminnallisesti ja kliinisesti terveitä, rakenteeltaan rodunomaisia koiria.